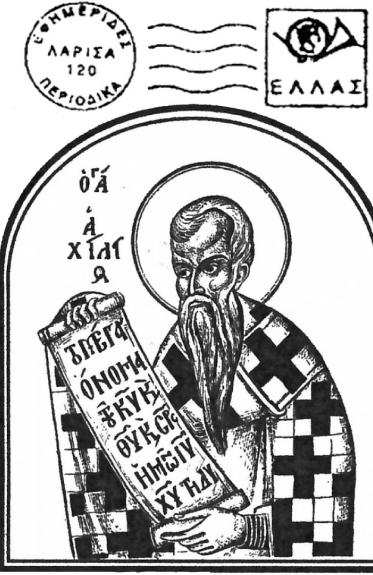

ΑΓΩΝΙΑΣ

“Ἄλωνίζου τὸν καλὸν αἰῶνα τῆς ωστεως” (Α’ Τιμ. 6.12)

ΜΗΝΙΔΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ-ΕΤΟΣ ΙΑ'-ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 127 -ΤΙΜΗ: 0,015 ευρώ
ΔΙΕΥΘΥΝΗ: ΔΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2007

ΕΝΑΣ ΛΔΟΥΛΩΤΟΣ ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Εισαγωγή

Στο κείμενο αυτό θα ξεδιπλώσω την ζωή και το έργο του ρώσου θεολόγου π. Dimitri Doudko. Θα παρουσιάσω τους κατατρεγμούς που υπέστη στην πορεία της ζωής του και κυρίως κατά την άσκηση των ποιμαντικών του καθηκόντων από το άθεο και αδίστακτο σταλινικό καθεστώς, αλλά και πώς έμεινε αδούλωτος στον πόλεμο που έκανε εναντίον του αθεϊσμού. Είναι όντως ένα πρότυπο αληθινού ποιμένα και γενναίου αγωνιστή της Ρωσικής Εκκλησίας, που έκανε βίωμα και πράξη τον λόγο του Κυρίου μας: «Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων» (Ιω. 10, 11).

Ο π. Δημήτριος Ντούντκο δεν ακολούθησε τον δρόμο των Ρώσων «Δημάδων», οι οποίοι στην πρώτη κιόλας ντουφεκιά του σταλινικού καθεστώτος εναντίον της Εκκλησίας και της Χριστιανικής Πίστης εγκαέλεψαν το πόμπινό τους και συμβιβάστηκαν με το συγνό καθεστώς, για να μην έχουν περιπέτειες και διωγμούς. Αυτός και ολιγάριθμοι άλλοι ιερωμένοι αποτελούν κατά την φρικτή εκείνη εποχή της θαυμαστές εξαιρέσεις! Δεν πρόδωσαν τις αρχές τους. Δεν άφοσαν αβούθητους τους ρώσους πιστούς, ακατάχτητους, ώστε να γίνουν εύκολη λέιτη των αναρίθμητων προπαγανδιστών της κόκκινης δικτατορίας, να μπολιαστούν με το μαρξιστικό ιοβόλο μπόλι της αθεϊσμού.

Η βιογραφία του π. Dimitri Doudko

Ο π. Δημήτριος, γεννήθηκε, κατά τους βιογράφους του, το 1922, σ' ένα ορεινό χωριό της Ρωσίας, πολύ μακριά από την πρωτεύουσα. Οι γονείς του ασχολούνταν με την γεωργία και ήταν πολύ φτωχοί. Ο π. Δημήτριος μεγάλωσε με πολλές στερπίσεις και αναγκάστηκε από μικρός να δουλέψει, για να δώσει μια οικονομική ανάσταση στον πολυσφαμελή πατέρα του. Η φτώχεια όμως και οι πολλές στερπίσεις δεν τον εμπόδισαν να είναι πρώτος στο δημοτικό σχολείο του χωριού του και να γράφει αξιόλογους στίχους, ξεδιπλώνοντας αθέρυβα και ταπεινά το ποιητικό του ταλέντο.

Όταν ο π. Δημήτριος τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές του, είχε ξεσπάσει ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Το 1943, σε ηλικία 21 ετών, επιστρατεύτηκε και πήρε τον δρόμο για το μέτωπο, να πολεμήσει τους γερμανούς, οι οποίοι είχαν εισβάλει στην πατρίδα του και ζητούσαν να την καθυποτάξουν.

Το 1945, όταν ο πόλεμος είχε σχεδόν τελειώσει με την ήττα των γερμανών, κι άφηνε πίσω του μια Ρωσία καθημαγμέ-

«Μνη φοβάστε τον Γολγοθά, γιατί από κει και μόνο θα ανατείλει το φως της Ανάστασης»
(π. Dimitri Doudko)

vn, ο π. Δημήτριος αποστρατεύτηκε, χωρίς να έχει εγκαταλείψει τα όνειρά του για παραπέρα ανώτατες θεολογικές σπουδές.

Τοτε τον ίδιο χρόνο κατέβηκε στη Μόσχα, για να φοιτήσει στο εκεί Θεολογικό Σεμινάριο, που μόλις είχε αρχίσει να λειτουργεί. Πέρασε τις εισαγωγικές εξετάσεις με άριστα κι από το δεύτερο κιόλας έτος έγινε δεκτός ως σπουδαστής θεολογίας στη Θεολογική Ακαδημία της Μόσχας.

Μετά από δύο έτη σπουδών στη Θεολογική Ακαδημία της Μόσχας άρχισε εναντίον του απονήσις διωγμός από το αδίστακτο σταλινικό καθεστώς. Του απαγγέλθηκε η κατηγορία, ότι στα ποιήματά του, προπαγάνδιζε σε βάρος της Επανάστασης, κι έκανε λόγο για ελευθερία της θρησκείας, για ελευθερία της συνείδησης και για καταπίεση του λαού. Με μια ολιγόλεπτη δίκη, χωρίς μάρτυρες και απολογία, – τα έχουν αυτά οι κάθε λογής δικτατορίες, χωρίς να εξαιρούνται οι «δεσποτικές»! –, τον καταδίκασαν σε οκτώμισι χρόνια κάθειρξη σε στρατόπεδο εργασίας με σκοπό να τον φιμώσουν και τον εξοντώσουν.

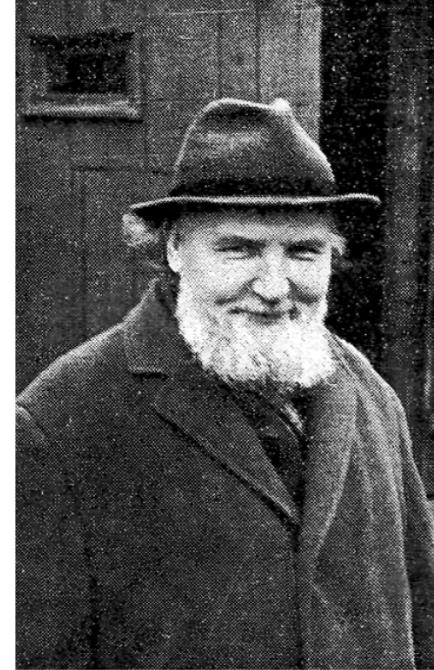
Το 1956 «αποκαταστάθηκε» και αφέθηκε ελεύθερος από το στρατόπεδο εργασίας, που το ένιωσε στο πετού του ως φρικτό κολαστήριο, αλλά και σχολείο περιουλλογής και πνευματικού καταριμού. **Είδε πόσο ο αθεϊσμός αποκτηνώνει τον άνθρωπο και σε ποιό ελεεινό κατάντημα τον οδηγεί.**

Όταν εξουθενώμενος έφτασε στη Μόσχα, επισκέφτηκε μετά από λίγες μέρες την Θεολογική Ακαδημία, για να συνεχίσει και περιτάσει τις θεολογικές σπουδές του. Το 1958, σε ηλικία 36 ειών, πήρε το πτυχίο του με άριστα. Αργότερα δε έγινε και διδάκτωρ της Θεολογίας.

Στη συνέχεια ο π. Δημήτριος νυμφεύθηκε, χειροτονήθηκε διάκονος και το 1960 πρεούτερος. Κι άρχισε αμέσως το ποιμαντικό του έργο. **Ένα έργο υπό στενή παρακολούθηση και μέσα σε δημοκρατικό ναρκοπέδιο!**

Αυτά τα λίγα βιογραφικά στοιχεία, που παρέθεσα, δείχνουν το πνευματικό μεγαλείο της ψυχής του π. Δημήτριου Ντούντ-

κο. Υποκλίνεσαι μπροστά στην μεγαλοσύνη του. Και δοξάζεις τον Θεό. Αυτοί οι άνθρωποι κράτησαν την πίστη του ρωσικού λαού στον Θεό, όταν τα κύματα του αθεϊσμού είχαν θεριέψει και καταπόντιζαν την μία μετά την άλλη τις παραδόσεις αιώνων, αληθινές και σωτήριες (βλ. και το βιβλίο του π. Δημήτριου «**Η ελπίδα μας**», που μεταφράστηκε στα ελληνικά στην Αθήνα το 1979 από την κ. **Μαρία Παπαζάχου** από την γαλλική μετάφραση του έργου, που έγινε στο Παρίσι το 1976).

Ο π. Dimitri Doudko

Το ποιμαντικό έργο του

Το ποιμαντικό έργο του π. Δημήτριου, από το 1960, που χειροτονήθηκε πρεούτερος, μέχρι τις 20 Μαΐου του 1974, που είχε τεθεί σε **«απαγόρευση»** από το σταλινικό καθεστώς, με τις «ευλογίες» του τότε Πατριάρχη Ρωσίας Ποιμένα, στόχευε στο να τονώσει την πίστη των Μοσχοχιτών ενοριών του και μη, που κλόνισε ο μαρξιστικός αθεϊσμός, τον οποίο πολεμούσε με σύνεση και παρροσία, χωρίς να στρέφεται εναντίον των αθέων. **Θεωρούσε τον αθεϊσμό ως την πιο φοβερή συμφορά που μπορεί να πλήξει τον άνθρωπο.** Δεν τρόμαζε μπροστά στους κινδύνους. Ήταν έτοιμος να αποδεχθεί τα πάντα. Ζούσε με το **«απόκριμα του θανάτου»**, όπως και ο Απόστολος Παύλος. **Τίποτε δεν θεωρούσε πιο φοβερό κακό από την απώλεια της πίστης.** Γι' αυτό πάντοτε στις «συζητήσεις» ομιλίες του, υπό τύπον ερωτήσεων και απαντήσεων, τόνιζε: **«Μνη φοβάστε τον Γολγοθά, γιατί από κει και μόνο θα ανατείλει το φως της Ανάστασης».** Γενναία και αδάμαστη ψυχή! Το μετερίζει την

πνευματικής δράσης του π. Δημήτριου ήταν η Εκκλησία του Αγίου Νικολάου της Μόσχας. Μια Εκκλησία μικρή και χαμηλή, πολύ μακριά από το κέντρο της Μόσχας. Ήταν δύσκολο να φτάσει κανένας εκεί. Εδώ όμως φάνηκαν τα θαυμάτια του Θεού. **Αυτή η άσημη και απόμακρη Εκκλησία έγινε ξακουστή και αξιαγάπητη, όπως η Εκκλησία της Αγίας Αναστασίας στην Κωνσταντινούπολη, όταν σ' αυτήν ο Γρηγόριος ο Θεολόγος εκφώνησε τους πέντε θεολογικούς λόγους – αριστουργήματα ριτορικής! – για την θεότητα του Χριστού, την εποχή που οι Αρειανοί επί σαράντα έπειτα αλώνιζαν την πόλη και κατείχαν όλες τις υπόλοιπες Εκκλησίες.**

Απ' όλα τα οποία της Μόσχας και τα προάστιά της κατέφθαναν στον Άγιο Νικόλαο εκαποντάδες Ρώσοι. Τί τους τραβούσε όλους εκεί; **Ο πόλος έλξης ήταν ο ιεράς Ντούντκο.** Ήταν συγκροτημένος θεολόγος με θαυμαστή θεολογική και γενική μόρφωση, ευπροσήγορος, απλός και με σπάνιο ήθος.

Σ' αυτήν την απέριπτη Εκκλησία ο π. Δημήτριος λειπουργούσε ως Κυριακές και Εορτές, σ' αυτήν κάρυτε κάθε Σάββατο μετά τον Εσπερινό, χρονιμοποιώντας την μέθοδο της συζήτησης (ερωτήσεις – απαντήσεις). Στο βιβλίο του «Η ελπίδα μας» δημοσιεύονται δειγματολογικά δέκα τέτοια συζητήσεις, που καθεμία έχει από εννιά μέχρι εικοσιπέντε ερωτήσεις, τις οποίες υπέβαλλαν γραπτά οι ακροατές στον π. Δημήτριο το προηγούμενο Σάββατο, ώστε ο π. Δημήτριος να τις επεξεργαστεί στο σπίτι του, για να δώσει το επόμενο Σάββατο τις απαντήσεις του, απαντήσεις με σαφήνεια, πληρότητα, με ξεκαθαρισμένη ορθόδοξη μαρτυρία.

Σ' αυτήν την άσημη Εκκλησία ο π. Δημήτριος κατηχούσε, εξομολογούσε και βάπτιζε συνεχώς. **Σύμφωνα με την μαρτυρία του στα 15 χρόνια της ποιμαντικής του διακονίας βάπτισε πάνω από πέντε χιλιάδες (5.000) Μοσχοβίτες και άλλους.** Αυτό το συγκλονιστικό γεγονός θορύβησε την νομενκλατούρα του σταλινικού αθεϊστικού καθεστημένου, κι έλαβε σκληρά μέτρα εναντίον του.

Ο πόλεμός του εναντίον του αθεϊσμού

Σ' αυτήν την άσημη Εκκλησία του Αγίου Νικολάου της Μόσχας ο π. Δημήτριος ήλεγχε με σφραγίδη την μαρξιστικό αθεϊσμό. Παραθέτω έν